

Trong đời sống vợ chồng, một khi hai người bị tình thu chung yêu thương nhau, quý trọng nhau, trân trọng sống cho nhau...

Vài dòng về tác giả: Tiêu u T tên thật Võ Hoài Nam, sinh năm 1930 tại Gò Dầu H (Tây Ninh). Sau khi tốt nghiệp trường đại học ở Marseille (Pháp) năm 1955, ông về Việt Nam dạy trường Petrus Ký một năm rồi vào làm việc trong hãng dầu Shell Việt Nam từ năm 1956 cho đến ngày mất năm 1979, ông viết biên niên sử về Pháp.

Sau đó, ông qua Côte d'Ivoire (Phi Châu) làm việc cho Công ty Dầu khí Mía của Pháp (1979-1982) và qua làm hãng dầu Shell Côte d'Ivoire cho đến lúc về hưu. Từ năm 1975, ông phụ trách mục văn bản Trò chuyện của nhật báo Tiêu u T, và tiếp tục dùng bút hiệu này kể từ sau 1975. Trong dịp trở lại quê hương về nhà Thôn Việt Diên H vào cuối năm 2007, ông cho biết, đã xuất bản tập truyện, *Nhật ký Miền V (2004)*, *Bài Ca Về Ng C (2006)*, cuốn *bút ký về truyện Nhật ký Miền V* và sẽ xuất bản cuốn *thơ ba nhân đ Ch Tiêu U*. Truyện của ông trong sáng, gần gũi, gần gũi với đời sống đau đáu của người dân Miền Nam dưới chế độ VC kể từ sau 30-4- 1975, nên dễ dàng tiếp cận, ai cũng xúc động, không cảm thấy nặng nề. Ông viết văn bằng cảm xúc, thấm đẫm lòng đôn hậu, thêm đậm đà nghĩa của một người Việt yêu nước chiến đấu, nên lời văn nhẹ nhàng, tha thiết, lay động nhân tâm, ngay cả với những người đã lầm lạc theo VC. Truyện nói về ông sống cho quý giá thời gian, những người giá trị tuy vất vả, nhưng hạnh phúc cao cả, những người không vô giá... trong đời sống vợ chồng, một khi hai người bị tình thu chung yêu thương nhau, quý trọng nhau, trân trọng sống cho nhau...

Ba ăn tra đó ca ông Năm tht gin đi : mt trái cà tô mát không đu không đm và mt ming tht bò nhb ng bàn tay ng trên vs t không mui không bi. Quá gin đi ! Nht là hôm nay thb y, không phi đi làm. Nghĩa là có đi đi thì giđ làm mt món gì đó cho có vm t ba ăn cui tun. Cho nó khác vi ngày thng ăn vi ăn vàng cái gì cũng đc. Tht quá gin đi ! Nht là ông Năm sng mt mình, không bi phin toái bi nhng chuyn vn vt lh kh phi làm vào cui tun ca ngi có gia đình. Paris này mà sng mt mình nhông Năm thì thi gian không bit phi làm gì cho ht chđ ng nói không có thì giđ làm mt ba ăn cho tm t vào tra thb y. Nói rng ông Năm không bit làm bp cũng không đúng. Hi xa, hi còn b bên nhà, tht tình ông Năm không bit chiêm mt cái trng gà. Ông chi bit đi làm ngày hai bui, còn vic bp núc có bà Năm lo ht. Bây giđ thì khác. Ông cũng bit nu và món thông thng và lâu lâu cũng bit "làm" mt ni phđ đi đôi ba ông bn già cùng la tui và cùng thân phn lu vong...

Nhb bình thng thì tra thb y, ông hay thxung khu 13 la-cà nhà sách Khai Trí mt lúc ri sang qua my ca hàng nho nht trên lu Paris Stores đi coi có gì lh không. Sau đó, ông mi tp vô tim phđ ăn tra, có khi mt mình, nhng thng thì vi mt vài ngi bn gp nhau ngoài phi. Khu 13 vào tra thb y, không gp ngi này cũng gp ngi nh, bi vì ai cũng đn đó đi mua đi, nói là "đi chTàu" cht tht ra là đi tìm li mt chút gì hi hm ca quê hng: nhng khuôn mt gn gi (gp ai cũng thy quen quen!), nhng món hàng còn ginguyên nét cũ (đòn chla vn phi có màu xanh ca lá, con vt quay vn phi đi ao màu mt...) và nhng cái tên chc nđc lên là đđ gi nhi... Hi sáng này, ông Năm cũng đã đóng bđ đi khu 13. Tri đã sang thu, nhng ng còn tht m. Cây marronnier nhà hàng xóm nm ngay đi ca snhà ông Năm đã trmàu vàng. "Chc lá đã rng đy", ông Năm nghĩ vy khi đng tht cravate gn khung ca si. Chông cng là mt studio nhi lu ba khu nhà cũ nm sâu phía sau nhà thSacré Coeur. Cây marronnier che ht phía đi thành ra tc a snhà ông Năm nhìn thng ra cht thy bc tng cao ca khu nhà đi din chn ngang, cha phía trên bu tri bđóng khung hình chnht bi hai đy nhà dài. Trên nn tri đó, tut phía xa, là nóc nhà thvi cây thánh giá. Thành ra, thgii bên ngoài nhìn tphòng ông Năm chi còn li vn vn có cây thánh giá đi cái nhìn còn có mt đi mt a! Ông Năm theo đo Pht, nhng tngày đn vđây - năm sáu năm gì ri - ch nhìn cây thánh giá rit mà ông có cm tng nhm mình đã thành con chiên ca Chúa! Nhiu khi ông thy cây thánh giá tht là sinh đng. Ông không hay rng nim suy tc a ông đã gi trên đó tlâu... Có ln, trong thgi vi Vit Nam cho bà Năm, ông vit: "Anh thng nhìn cây thánh giá đng cao vi vi mt mình trên kia mà th hi không bit anh và cây thánh giá, ai cô đn hn ai? Nhng cây thánh giá hãy còn giang tay ngo nghch anh thì tlâu ri anh đã buông tay đu hàng sm nhi! Tuy nhiên, đ đây anh còn có cây thánh giá trc mt đhng vđó mà cu nguyn, chi bên nhà giđây mun cu nguyn em phi hng vđâu hem? Anh bng a nc mt thng em vô cùng... đ ngay trong lòng quê hng mà thiu thn đt thi, đn ni đi mt a cho nim tin mà còn không có thì em sng ra sao, em hi?" Đi vi ông Năm, cây thánh giá trên cht nhà thSacré Coeur mc nhiên đã trn thành mt vt gì tht gn gi, tht trn gian, tht ngi, và là đng ch i ngun ki nim...

Hi xa, ông làm vic cho Air France ở Sài Gòn. Đi so ng rt thoi mái, nho ng hai vo cho ng li không có con. Chy thy chy thuc mãi ri mi bit ti vì ti cung ca bà Năm nom li ch. Điu này làm bà Năm khóc ht noc mt. Tuy nhiên, hi đó còn tri nên cũng do nguoi, hai vo cho ng cho ng quan tâm cho li m. Li n hi, tui đi cho ng cht, so không có con đã tri thành mt vi n đi cho hai vo cho ng. Moc dù ông Năm không bao gio nhoc đi n chuyn đó, bà Năm vi n khi ra đi nhon li vo mình. Moc cm đó làm cho bà lúc nào cũng ân hn, áy náy. Ri cái gì ho, cái gì tri t, cái gì boy ở trong nhà dù là do li nho ng ngoi giúp vic, bà cũng nhon ht. Ông Năm phi mt mt thi gian dài đi gioi thích, khuyên li n, an i, bà Năm mi loy li đi c quân bình. Có hôm, trong lúc hai vo cho ng đi đo trên bãi bin Vũng Tàu, nhìn thy moy gia đình đông con đùa gio n vui vo, bà Năm cht tho dài than:

- Nu không phi ti em thì bây gio hai đia mình đâu có bo vo nho voy!
- Ông Năm choàng tay ôm vai vo xoay ngoi li đi nhìn sâu vào mt:
- Em à! Mình không có con, nho ng mình còn có nhau. Đó là Tri tho ng li m ri, em còn đòi hi gì na? Tho ti ng ti ng mt ngày nào đó không còn có nhau na thì sao?

Bà Năm got got đi u nho ng cho ng bao gio ti ng ti ng đi n "cái ngày không còn có nhau" đó. Voy mà cái ngày đó đã đi n cho ông bà Năm. Hai năm sau ngày mt noc, trong chuyn n vot biên ở Cà Mau, ông Năm đi thoát, bà Năm bo bot li voi mt so ngoi không may khác! Ông Năm sang Pháp, làm vic li cho hãng Air France. Bà Năm nom tù ht moy tháng. Đi c tho ra thì nhà ca đã bo ti ch thu, đành vo quê ở Gò Công làm công nhân cho nhà máy xay lúa ca gia đình mà trong đi t đánh ti son đi u tiên, VC đã ti ch thu đi bin thành hop tác xã. Ti đó, là nho ng chui dài tho ng nho, là nho ng lo âu đi n vot, là nho ng lá tho nhiu ở n nghĩa cho đúng "văn phom Nhà Noc". Còn chuyn vot biên li n na là chuyn mà bà Năm không bao gio dám nghĩ đi n! Bên này, ông Năm chy mãi ri cũng đi c gioy nhop cm nh cho bà goi vo, nho ng phía bà Năm thì gop quá nhiu khó khăn trong ho so xin xut cm nh, cm bo kéo dài, kéo dài bo ng nho ng cho u cho c, bo ng nho ng li hoa hn sông và bo ng moy li n bo lo ng got... Đi cui cùng, moy năm sau, mi bit là ho so đã bo bác ti lâu! Tin đó đi n voi ông Năm bo ng ti gioy ti p hoc trò vàng nho gioy súc mà trên đó bà Năm cho còn đi soc vit có moy hàng... Voy là vĩnh vin không còn có nhau na! Ông Năm mt tinh thon ht mt thi gian dài. Sau đó, đi n vo khu pho này tình cm ca so mo vo ho ng nhà tho Sacré Coeur, đi mi sáng tri c khi đi làm ông nhìn cây thánh giá mt lúc, gio ng nho mt tín đi ngoan đi o...

Khi ông Năm moc xong quon áo thì tri i cũng đã gon tra. Đi t đi u thuc đi lên môi, ông đóng ca bo c cho m rãi xut ng cm u thang, gio ng nho đo ti ng noc thang mt! Tho t ra, ti i tánh ông Năm vi n đã tri m thêm tui i đã gon sáu moi bot ông phi i cm n thon khi bo c lên bo c xut ng. Ngoài ra, có gì phi voi phi i gop khi mà cho ng có ai đi i ai cho? Đi khu 13 vào tri a tho boy đã thành mt thói quen, cho ng có gì phi i náo noc. Bo ng nhiên, ông Năm nhon thy cuc đi i mình sao thot vô vo. Gio ng nho ti gioy tro ng mênh mông tri i dài, tho ng băng, cho ng có mt dòng moc, cho ng có mt đi m màu, cũng cho ng có mt vot hoen o. Hình o nh đó làm cho ông Năm đo ng li i gioa cm u thang, ngon ngo mt lúc nho voa khám phá ra mt đi u gì quá rõ ri t nom ngay tri c mt mà sao lâu nay ông không nhon thy! "Mình đi làm đi u đi n. Mi tun xut ng khu 13 cũng đi u đi n vào tri a tho boy. Mi ti tho hai đi ciné mt li n vì giá vé ho. Đêm nào

cũng coi télé vào 8 giờ tôi đi theo dõi tin tức, rồi đi c sách đi c báo đi n 11 giờ rồi i là t t đèn ng. Đi u đi n. Đi u đi n. Đi n nh cái c u thang này, mình cũng đi u đi n trèo xu ng trèo lên đi n n i bi t nó có b n m i tám n c! V y r i thôi! R i c nh v y cho t i v h u,t i ch t!" Ông Năm hít h i thu c th t sâu đi th khói ra th t dài. Ông làm m y l n nh v y, gi ng nh đang tìm m t đáp s ! R i ông v nh bàn tay lên thành lan can g , t nh "Thôi! Đi ng nghĩ t i n a". Ông ti p t c b c xu ng, nh ng bây gi sao th y b c chân n ng h n h i năy nhi u...

Khi đi qua tr c phòng gác gian, có ti ng g i:

- Ông Georges! Ông Georges!

Georges cũng là tên c a ông Năm. Ng i Pháp phát âm Năm thành Nam, nghe l l chói l tai, nên ông l y đi tên Georges cho d g i d kêu. Bà gác gian b c ra trao cho ông m t đi n tín, nói:

- V a m i t i. Tôi đi nh lên nhà đ a cho ông thì ông xu ng đây.

Ông Năm run tay m b c đi n tín. Giọng ch ng n ng n hi n lên nh y múa: "Đã có xu t c nh. Lo vé máy bay cho em. Mai". Đi u thu c trên môi b ng r i xu ng đi t. Ông Năm có c m giác nh mình đang lên c n s t. Ông đi c l i đi n tín m t l n n a, hai tay ph i g ng c ng l i m i k m đi c t gi y đi ng yên căng th ng d i m t. Ông nói cho mình nghe: "Đúng r i! B đi c xu t c nh r i!"

Bà gác-dang nghiêng đi u lo ng:

- Có sao không? Có chuy n gì không? Ông Georges?

Ti ng bà ta l i ông Năm v th c t i. Ông nhìn bà ta, m m c i, r i n m l y tay bà ta l c m nh:

- Cám n bà! Cám n bà nhi u! Tôi th t không bi t nói gì cho ph i. Bà th t t b ng! Quá t t b ng! Cám n! Cám n!

Gi ng ông th t thành kh n, làm nh chính bà đã cho gi y xu t c nh! Bà ta không hi u gì c , v a ng c nhiên v a bu n c i tr c thái đi c a ông Năm. Bà p úng trong lúc ông Năm buông bà ra đi ch y lên c u thang:

- Nh ng mà... Nh ng mà..."

N a ch ng, s c nh ra, ông đi ng l i nghiêng ng i nói v i xu ng:

- Đi n tín c a v tôi Vi t Nam. B nói b s qua đây v i tôi! Cám n! Cám n nhi u!

R i ông phóng lên c u thang, nh y hai b c m t, nhanh nh sóc, nh nh h u. Làm nh ông m i có hai m i tu i!

Vào phòng, ông ngã ng i lên gi ng, th h n h n. Cái tu i hai m i b t th n tìm l i ch đi giúp ông trèo h t b n m i tám n c thang thôi! M t lúc sau, ông c m đi n tín lên, đi c l i m t l n n a. Th t rõ ràng mà! Đây nè, hàng ch không b d u "Da co xuất canh. Lo vé máy bay cho em. Mai". Đi c là hi u ngay! Còn Mai là tên c a b r i, ch còn ai vô đây n a! Cái tên d th ng mà mình đã th ng t m y ch c năm, không còn l n v i ai đi c. V y là ch còn có vé máy bay n a là xong.

Ông nh m ng i lên nhìn t m l ch th ng treo g n đó đi th y r ng mình b ng quên m t hôm nay là th b y! V y ph i đi th hai m i vào s lo v này đi c. Ông l i n m xu ng. D thôi! Nh th ng Durand đánh cái téléx là xong ngay. ... nh ng mình cũng ph i g i cái đi n tín v cho b m ng. T i nghi p! Không bi t ai ch y lo cho b cái xu t c nh, ch b thì lo kh g đi c v i cái

tánh hin khô và nhát hít ca bi. Nghĩ đn đó, ông Năm bng thy thong vi vô cùng. Cái ngong iđàn bà hin khô và nhát hít đó đã vi làm vi ông ti hn ba mi năm, tric sau nhi mit, theo chong nhi mit cái bóng. Ngoài chuyen không có con, chong thy bao gio bà làm bn tâm ông. Con nhà giàu à Gò Công, hoc ca Marie Curie, viy mà cô gái có cái tên Trin tho Li Mai đó đã có mit quan nim sing thot ca điu n, thot Á đong. Và khi tri thành bà Trin vin Năm, luôn luôn bà đii xo vi bên chong thot vuong tròn và xem vic ni tri nhi mit thiên choc! Hii xoa, bn bè vin nói là "thong Năm trúng si đic đic" hoc "đi bic điu mi có ngong iđ và nho viy". Ông thì nghĩ ring ti vi mình hin khô và nhát hít nên chong dám làm phin ai bao gio. Có li nhi viy mà ai cũng thong... Ông lii nhi mi dy nhìn ti mi lich. Trên đó ông có ghi bng marker đi con si 10 to bng nia bàn tay à gic trái. Viy mà cũng đã mi năm xa nhau! Mii năm mua lich, mình ngoi nin nót vic t con si lên đó giong nho ngong iđ tù bi liu đi ghi si năm mà mình biet xo. Có khác là ngong iđ tù còn biet ngày đic tho cho còn mình thì mù tit. Đã ting vin vic ni sing mit mình rii... chot cũng mit mình trên đit liu vong này, nào ngo Trii còn thong mình nhiu quá!

Ông ngoi hn dy đit điu thuc, khối thuc thot thom thot ngot. Viy mà cũng đã mi năm xa nhau! Mi năm... lâu lim cho! Viy mà sao vin thy còn thong còn nho. Li quá! Có phii nho viy ngong iđ ta gii là chung thy hay không! Rii ông nhìn quanh. Nhà ca thit là lim thom, phii đin đip lai coi cho nó đic mit chút. Viy là ông đing lên điy gho, điy bàn, quên mit là mình còn mic bi đi lin đi khu 13 và làm nho bà Năm sip qua ti biy gio! Via làm via nói mit mình, lâu lâu ông ngong lii hít mit hoi thuc thot sing khoái. Hai cái fauteuils này cho sát vào ting, kê gin nhau đi cùng ngoi coi télé. Cái télé nim đó đic rii. Cái bàn ăn nhích qua mit chút đi có cho kéo cái nim đii gim giong ra. Bi trên giong, mình đii đit, ti mi n trong khi cho đii kim nhà khác ring hn. Cái ti bip phê điy ti mit chút là nim ngang vii bàn ăn. Mi nó! Coi viy mà cũng ning àn! Ông đing lên tho hn hn, nhìn quanh. Biy gio coi có nét rii đó. À! Cái màn ca si, phii tháo xuong đim giot, cho nó "sáng" ra mi đic.

Rii ông vào bung tim thay đi. Đi đic à đây thì sich si rii, khoi lo. À! Còn cái ti qun áo à bên phòng ngoài nia. Phii thu gin lii cho có cho đi bi đi qun áo cho! Ông bng phic cai. Làm nho mình sip cai vi viy! Mà thit! Sau mi năm xa cách, gip lii nhau cũng giong nho cai nhau lin nia cho gì! Ông soi ging cho iđ tóc. Tóc mình mi có miy sii bic thôi. Mit mũi hy còn "nét" lim, ai mà nói mình sip sáu mii? Cô dâu qua đây thy chú ri nho viy là nhìn... rit con mit! Ông Năm bng nghe lòng vui rin ri, giong nho tâm tring ngày xoa, thuc còn tri, lúc sia son đi đin nii hn vi ngong iđ con gái tên Trin tho Li Mai...

Viy là tria tho biy này ông Năm không thy đi! Tuy viy, cũng phii "bi bing" mit cái gì, vì thói quen hn là vì nhu cu. Ông mi ti li nho y mit trái cà tô mát và mit ming thot bò. Cà xot khoanh, không điu không đim, thot ning trin trên vi sit không muii không bi. Làm cho "liy có" và ăn cũng cho "liy có". Bii vì tâm hn ông đang mãi phiu bing à đầu đầu xa lim, hình nho là à Gò Công quê vi, à Gia Đinh quê mình, à nhong ngày điu "hai đia gip nhau" (nhong ngày đó, ting nói ca tình yêu là mit chui dài im ling!), à rip hát bóng Đii Nam là nii "hai đia hn hò" (Dù trii mia anh cũng tii. Em nghe không?), à Đi lit ít lâu sau đó... Chao ôi! Đip quá! Đi thong quá! Tình yêu là cái gì mà sao mãi mãi vin còn nguyên, nho mi hôm qua hôm kia...

*

Ông Năm lái xe lên phi tring Charles de Gaulle lin này là lin tho hai. Hii sáng, đã lên đó mit

Ông Năm, đi cùng tôi nghe ông Năm nói thông báo là chuyến bay Air France từ Thái Lan qua Singapore tám tiếng. Ông Năm là nhân viên của hãng nên ông Năm biết là máy bay sẽ trực tiếp tới Karachi. Ông Năm vui lắm, ông nghe ông Năm không yên, lâu lâu còn nhìn ông Năm. Ông Năm cười trong sự thoải mái và thoải mái, mọi người nói câu an ủi trấn an. Có người nói ông Năm nói chuyện tán dóc cho ông Năm thoải mái. Có người đi tay lên vai ông Năm bóp mạnh:

- Georges! Đi cùng nhau mấy năm mà mày còn chưa hiểu gì cho mày tôi nghe ông Năm nói thôi. Can đừng lên chứ!

Vui rồi thì gian cũng qua, chiều cũng xuống, ông Năm lái xe đi phi trường, lòng nao nao xông xáo trong sự thoải mái đi. Vào phi trường, ông Năm thấy nhân viên lên máy bay áo sơ mi trắng quần Air France cười tươi. Ông Năm nói: "Mô phỏng! Lần này máy bay sẽ đến đúng giờ.. Hai cô tiếp viên trong quầy không quen ông Năm nghe thấy đeo thẻ Air France, nên cũng cười đáp lại:

- Ông chờ đón bà à?
Ông mỉm cười, vừa bắt đầu đi vừa trả lời:
- Không! Tôi đón nhà tôi. Chào hai cô.

Phi trường giờ này nhuốm màu chuyến bay cùng ông Năm lúc nên người đi khắp nơi. Ông Năm nghe tiếng cười cà phê, hút thuốc, nhìn thiên nhiên. Ông thấy ai cũng thoải mái cười! Ông mỉm cười uống nước và ông mỉm cười tách cà phê, hút nước ông mỉm cười đi uống thuốc lá. Cà phê espresso thật ngon. Khói thuốc Dunhill thật ngọt. Tâm hồn ông Năm dường như rảnh rang minh mông...

Ông nghĩ đến bà Năm. Bà "đi u" lắm! Lúc nào cũng sạch sẽ gọn gàng. Tóc lúc nào cũng chải gọn về phía sau rồi cuộn thành một vòng khép lại phía trên ót, thành ra khuôn mặt trái xoan và cái cổ tròn lúc nào nhìn cũng rõ nét. Còn quần áo thì bắt chước bao giờ mặc loe loe có màu sắc sắc sắc loe loe, luôn luôn hoa đỏ hoa xanh đậm và nếu có bông thì cũng phải có màu viền viền và hình dáng phải nhã nhặn, nho nhỏ thoải mái xinh xắn thì mới đẹp. Hà! Bà cười khô và nhát hít vấp mà vấp vấp ăn mặc bắt chước khó khăn! Người ta nói bà có "gout". Mình cũng nghĩ như vậy, nhưng nếu bà không có thân hình đẹp đẽ cân đối thì không biết cái "gout" đổ vào đâu cho nó nổi! Ông hít một hơi thuốc dài sâu khoải. Hơi đó sao mà mình mê quá, nhát tay là đôi bàn tay có ngón thon dài sang trọng và cặp mắt đen to như mắt đẹp làm cho cái nhìn của bà lúc nào cũng có vẻ như người khác. Đi u là sau này khi đã đứng tuổi, bà vẫn còn giữ nguyên vẻ đẹp nét đẹp của con gái. Thành ra lắm khi nhìn bà, mình mỉm cười trên miệng bà nói câu "Gái không con mà nom cũng mơn con mắt", nhưng vì sợ bà buồn nên mình nín thinh luôn!

Ông Năm nghe suy nghĩ trên hình ảnh của bà và, mỉm cười vui vẻ. Ông hút thuốc, ông nhìn thiên nhiên. Họp cà phê cuối cùng đã nguội rồi nhưng sao vẫn còn thấy ngon lạ lùng. Ông nghe ông nói chuyện. Sau buổi trưa, sáng với Việt Cộng mà bà vẫn tiếp tục "đi u" như thường! Trong lúc người ta lôi quần áo cũ rách ra bán và đừng mắt mũi tóc tai lôi thôi lịch lịch cho có "tác phong

cách m#ng" thì b# v# n g# n gh# s# ch s# nh# th# ng, v# n chút đ# nh má h# ng, chút đ# nh son, v# n qu# n dài áo ng# n t# m t# t, m# c dù ph# i đ# p xe đi làm công nhân t# may thêu xa b# y tám cây s# . Mình hay trêu ch# c b# b# ng câu nói c# a Vi# t C# ng "Song chân lý y v# n không bao gi# thay đ# i", b# c# i không nói. V# y mà có hôm, b# tr# l# i b# ng m# t câu... xanh đ# n: "Đàn bà ph# i bi# t t# tr# ng. Làm nh# m# y bà cách m#ng tóc tai x# x# p, qu# n áo x# c x# ch r# ng rinh ho# c ng# n ng# n nh# m# t đ# kh# n, em làm không đ# c"...

Có ti# ng nh# c chuông d# t, ti# p theo là gi# ng b# ng tr# m c# a cô ti# p viên thông báo chuy# n bay Air France s# AF 199 đ# n t# Thái Lan đã đáp xu# ng sân bay. Ông Năm đ# ng lên tr# ti# n, xong đi vào phía trong qua ng# văn phòng tr# c c# a h# ng. Ông nghe lòng v# a náo n# c v# a h# i h# p gi# ng nh# ngày x# a khi đ# ng ch# xem k# t qu# thi tú tài! Ông ra đón t# n c# ng vào. Có hai chuy# n bay đ# n t# hai n# i khác nhau nh# ng đ# hành khách xu# ng cùng m# t lúc, nên sân bay đ# y ng# i. Gi# a cái lao xao l# n x# n đó, ông Năm ngh# nh c# tìm v# trong lu# ng ng# i thoát ra t# c# ng F, c# ng c# a chuy# n bay Air France. Ông nhìn t# ng khuôn m# t, t# ng ng# i. Ông nhìn, ông ch# p m# t đ# nhìn cho rõ h# n. Nh# ng g# ng m# t Á đông ph# ph# c. Nh# ng g# ng m# t Á đông h# c h# c. Nh# ng g# ng m# t Á đông xanh xao. Ông nhìn, ông ch# m t# i, nhích t# i đ# nhìn. B# đ# nhìn l# m. Lúc nào cũng s# ch s# g# n gh# . Lúc nào cũng đ# u. Trong đám đông, b# n# i h# n ng# i ta nh# n# c da tr# ng h# ng c# a g# ng m# t trái soan và đôi m# t l# n, cho nên đ# nh# n ra l# m. Không ph# i bà này. Bà này già quá cũng không ph# i. Bà này coi ng# ng# nh# ng đi chung v# i b# y con nít, không ph# i b# . Ông nhón chân lên đ# cái nhìn đ# c đ# a ra xa thì tai thoáng nghe hình nh# có ti# ng ng# i g# i nh# : "Ông Năm!" Ông v# n ti# p t# c nhìn t# ng ng# i, t# ng khuôn m# t. L# i có ti# ng ng# i g# i nh# , l# n này ti# ng g# i l# c đi:
- Ông Năm...

Nghe rõ có ti# ng ai g# i mình, ông nhìn l# i. Ngay phía tr# c, đ# ng cách ông ch# m# y b# c, ng# i g# i ông là m# t bà già tóc mu# i tiêu h# t bom bê ng# n nh# m# y bà Tàu Ch# L# n, m# c áo len nâu r# ng thùng thình, t# ng tay dài ph# m# t hai bàn tay đang x# ch m# i bên m# t túi v# i. Ch# m# i nhìn t# i đó thôi, linh tánh b# t ông nhìn l# i g# ng m# t: khuôn m# t g# y x# m n# ng v# i nh# ng n# p nhăn trắng tr# ng t# khoé môi và đuôi m# t. Ng# n đó th# gi# ng nh# mi# ng cau khô, ch# tr# có hai con m# t là sinh đ# ng, là m# to nh# có v# ng# c nhiên, là nói lên, là nh# c nh# , là... là... Tr# i t# i! Là v# tôi đây mà! Ông Năm ngh# n ng# c t# i, hai tay đ# a v# phía bà già và ch# còn đ# s# c g# i có m# t ti# ng: "Mai!" Ông ôm l# y v# m# t nh# m nghi# n đau đ# n. T# i nghi# p! Ng# i v# ch# dám g# i ch# ng b# ng hai ti# ng "Ông Năm!" nh# ng# i xa l# , và ch# dám g# i có hai l# n. Và khi ch# ng nhìn ra mình, ôm ch# m l# y mình, ng# i v# đó ch# còn nói đ# c b# ng n# c m# t!

Ông Năm buông v# ra đ# nhìn l# i l# n n# a. Ông nghe ngh# n l# i và ngh# n c# lòng. Ông ch# còn nói đ# c b# ng hai bàn tay... Hai bàn tay vu# t làn tóc b# c b# y gi# sao quá th# ng quá ng# n. Hai bàn tay ôm l# y khuôn m# t b# y gi# sao không l# p đ# y hai lòng bàn tay. Hai bàn tay đ# t xu# ng b# vai bóp nh# . Đ# i l# p áo len, ông c# m rõ nét g# y c# a b# vai b# y gi# . B# y gi# ... H# i đó... T# trong sâu th# m c# a lòng ông, n# i đau kh# t# t cùng b# ng b# t lên thành ti# ng, m# t th# ti# ng nói

ch c méo mó vì u t ngh n: "Sao v y nè?" R i, không k m ch n i n a, không c n gi gìn ý t g n a, trong cái r ng ng i xào x c đó, ông ôm l y v , ng a m t lên tr i thét lên m t cách th ng thi t: "Sao v y nè... Tr i?" Ti ng "Tr i" n ng tr ́u thoát ra t lòng ng c ông nh t t c sinh l c trong ng i đ c trút ra h t... R i ông ôm l y v , n c m t ràn r a. Bà Năm cũng khóc nh ng v n không buông r i hai cái túi v i. H n m i năm s ng v i Vi t C ng, đã tr thành m t b n năng: n m ch t, gi ch t nh ng gì còn thu c v mình, nh ng gì mà "t i nó" ch a k p chi m l y, c p l y!

M t lúc lâu sau, ph i m t lúc lâu sau, ông Năm m i l y l i bình t ́nh. Ông nói:

- Thôi mình v đi em!

Ti ng "em" th t t nhiên, th t nh nhàng. Ti ng "em" mà đã m i năm, bà không còn nghe th y! Bà c n môi đ k m xúc đ ng, nhìn ch ng mà đuôi m t nheo l i m m c i. Bà nghe m t cái gì mát r i đang len vào lòng, m t cái gì đã làm r i m t t h n m i năm, bây gi m i tìm g p l i. Mãi đ n bây gi , ông Năm m i th y trong đôi m t v , nét cũ ngày x a: to tròn nh m t đ m, tròng đen lay láy. Đôi m t đó đang nhìn ông, cái nhìn ng i lên nh mu n nói th t nhi u... Ông cúi xu ng đ nh xách hai túi v i. Bà Năm l c đ u:

- Đ em xách!

Ti ng "em" cũng th t t nhiên th t nh nhàng. Gi ng nói th t đ u dằng, trong tr o. Làm nh n c m t đã t y s ch đ u v t c a m i năm... Ông vói tay c m l y quai túi:

- Đ anh xách cho.

Bà Năm v a b c đi, v a nói, tay v n n m ch t hai túi v i:

- Không sao. Em xách đ c. b n, em gánh lúa m i ngày cho nhà máy, có sao đâu.

Ông Năm b ng nghe lòng qu n th t. Thì ra "t i nó" đầy đ a b đ n n c đó! B t i gì? T i gì? T i v t biên? Thì đã t ù trên ba tháng r i còn gì n a? V y t i gì? Ông Năm nghi n cái cảm thù trong răng đ đ ng ch i đ ng, nh ng r i ông cũng b t ra:

- Quân kh n n!

V đ n nhà thì tr i đã xâm x m t i. L n này thì chính ông Năm xách hai túi v i, đi tr c đ n đ ng, lòng vui nh m h i. Đ n chân c u thang, ông nói:

- t ng l u ba l n. Em leo n i không?

Bà Năm tr l i, gi ng v n trong tr o:

- Gì không n i? Bây gi em làm cái gì cũng n i h t.

R i bà b c lên c u thang, b c đ u đ n. Ông Năm theo sau, nhìn dáng đ p nh thó v i mái tóc b c h t bom-bê cao ông b ng th ng v vô cùng. M i năm... Mái tóc huy n mà ngày x a hay kéo sát v phía sau đ cu n tròn k p g n m t vòng trên ót... bây gi ch còn là nh v y! Cái c tròn đ n xu ng b vai thon thon c a h i đó... bây gi g y nhóm nh v y! M i năm... Ch c b ph i kh ghê l m, ph i ch u đ ng ghê l m m i ra nông n i này! T i nghi p! Ng i đàn bà hi n khô và nhát hít đó ch a làm phi n l y ai bao gi , v y mà Vi t C ng v n moi ra m t cái c nào đó đ hành h . Và nh v y su t m i năm. Lam lũ quá nên b già tr c tu i, ch b

cũng còn gì để nhìn, gì nói và tâm hồn... những thứ mà Việt Cường không cần gì chi nữa!

Vào nhà, ông Năm bật đèn lên, bà Năm nhìn quanh mồm cười, không nói. Ông Năm đốt hai túi lên bàn ăn, rồi cũng nhìn quanh:

- Nhà của anh đó. Nhìn nhái cái lỗ mũi. Tắm mát thì gian rồi mình sẽ kiếm nhà khác rồi học nữa.
- Bà Năm dúi dằng:
- Nhìn vậy cũng được. Có hai đứa mà gì...

Bỗng nhiên hai người nhìn nhau. Tiếng "hai đứa" nhắc cho họ nhớ tới hoàn cảnh bây giờ, mát hoàn cảnh mà từ lúc gặp lại nhau bao nhiêu những nỗi đau đã làm họ quên đi: bây giờ "hai đứa" vẫn còn có nhau, thết sự còn có nhau. Rồi sự không còn gì chia cách. Rồi sự đi bên nhau, đi hết đời để sống còn lại, mát đời để sống không còn bao nhiêu xa... Bởi vì họ biết: họ đang bước vào mùa thu của cuộc đời... Cho nên họ nhìn nhau mà yêu thương dâng đầy trong mắt. Bà Năm bước lại cười. Ngoài xa trên nền trời trong đêm, hiện lên thót rở cây thánh giá và nóc nhà thờ Sacré Coeur. Bà Năm hỏi:

- Cây thánh giá này đây?
- Câu hỏi trong không những hai người cùng hiểu: cây thánh giá mà ông Năm viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần trong thời gian và Việt Nam. Ông bước lại khoác vai vợ, gật gật đầu. Hai người yên lặng nhìn cây thánh giá như đang tôn thờ, gì nghĩ như đang rúc rúc, gì nghĩ như cô dâu chú rể sau khi bước xuống thành phố chung... Thời gian bỗng như dừng lại, để hình ảnh trở thành bất diệt, nói lên cái cao cả của tình yêu, cái huyền diệu của niềm tin... những thứ mà Việt Cường muốn xóa bỏ để biến con người thành gỗ đá. Mất lúc lâu sao, bà Năm như sắp thức:
- Đem em xuống đây.

Rồi bà bước lại bàn một hai túi nữa. Ông Năm đốt điếu thuốc, khói thuốc lang lang như. Ông nghĩ cảnh gì cũng nhìn vào số phận để sống đôi bàn tay xém nắng và những ngón gân nổi lên ngoài ngoè. Đôi bàn tay đã từng có ngón tay thon dài khéo léo để sống kim mũi ch... bây giờ là như vậy! Ông thấy những vô cùng. Bà Năm sốn đi ra đi trên bàn: vài bộ quần áo, mấy cái khăn lông, mát cái mũn như... Vợ làm bà vợ nói:

- Có bao nhiêu, em đem theo hết. Nói là đi chánh thức chứ không biết lúc nào thì nó bắt mình lại. Có nhiều người lên máy bay rồi mà còn bỏ lời xuống, không biết vì cái gì. Rồi khi được thả ra là trở tay.

Bà lấy trong túi ra một khuôn hình, trao cho ông Năm:

- Em đem hình ông già bà già qua để lâu lâu mình thắp mát cây nhang.
- Ông Năm nhìn hình cha mẹ, lòng bùi hùi xúc động. Hình này, hình đó, để trên bàn thờ nhà cũ. Nhà bây giờ ch thu, không hiểu làm sao lấy được để mang qua đây? Ông đứng lên nhìn quanh, rồi treo khuôn hình lên cây đình trên tầng gác đi nữa.

Có tiếng bà Năm nói:

- Em có đem qua cho anh chai rượu u nhập than nữa. Nhìn hình đó anh ạ làm.

Ông quay lại, cầm chai lên mở nút. Chai đã t míng chai lên mũi mà mùi rượu u ngọt ngào thơm phớt tỏa ra thốt nng nân.. Ông hít mọt hơi dài, đóng nút lại, rồi nhìn chai rượu u mà a nnc mnt. Núi nh quê hng n m sâu trong tim thc, bây giờ, mùi rượu u n p than, màu rượu u n p than đã làm bít dý, vô cùng mãnh liệt. Ông tng chng nh v a h i th y mùi thơm quê hng. Có mùi ngọt ngọt c a lúa chín, có mùi nng nng c a r m c a r , có mùi hăng hăng c a đng un đt c nh chu ng trâu chu ng bò... Ông tng chng nh đang gi trong tay mọt m nh tr i quen thu c. ó có màu tím l n l t c a hoa bng lăng, có màu tím nâu nâu c a v mắng c t, có màu tím h c trò c a trái mng t i, và nhng tà áo tím ph t ph theo gió qua c u, v i nhng chi u tím quê ngo i, đng ng n ng bên sông Vàm C khi tu i v a m i l n... Chao i! Ng n đó th , tng quên nhng v n nh . Ng n đó th bây giờ xa th t xa.. Xa, không ph i vì cách bi t, mà xa vì không còn thu c v mình n a!

Ông Năm cầm chai l c l c, bít n p than tím ngát d n lên trong lòng chai. Ông mở nút rót thng vào míng m t h p. Ch t rượu u béo ng y ngọt ngào cay cay nh c ông nh nhng quán nh u Hóc Môn, nhng món th t r ng Biên Hoà, nhng con cá mú s a kho t Vung Tàu bãi sau bãi tr c... Ông ng m l y h p rượu u đng nghe rõ ch t rượu u đang th m vào n u răn, đang th m vào các th th t c , đang th m lên óc gi ng, đang nng lên mũi. Ôi! Mùi v quê hng là đây... ông không c m đ c n c m t!

Bà Năm v n âm th m so n đ đ c. Bà hi u ông Năm l m và nghe thng chng vô cùng. T i nghi p! M i năm xa quê hng... Ông Năm vào phòng t m r a m t r i ra ch ch cho v x p qu n áo. Xong ông b o:

- Anh đã làm s n m y món ăn cho hai đ a. Đ anh đem ra hâm. Em đt bàn đi. Đ đ c trong t búp phê đó.

Bà Năm nghi ng :

- Anh mà làm b p cái n i gì? Mua ti m thì có.

Ông Năm c i sng khoái:

- Em l m r i! Bây giờ, anh làm cái gì cũng đ c h t. N u b p, gi t đ , làm ménage ... đ th . R i em coi! À... đt bàn em nh đ m t đĩa sâu cho món súp légume và m t đĩa tr t cho món gà n u r u, nghe!

Bà Năm m m c i, th y chng sung sng mà lòng cũng thnh thang tr i r ng. M t lúc sau, hai v chng ng i vào bàn ăn. Trên bàn cũng có hai cây n n. Cũng khăn tr i bàn trng phau, cũng khăn ăn màu xám l t, cũng đĩa trng ch y ch vàng, cũng nĩa dao cán g có nét v cong cong nhè nh . Và không quên hai ly rượu u có chân, đng chút rượu u n p than có màu tím đ m đà và hng th m m i m c. Ông vui v :

- Nh v y m i đúng là nuit de nocés ch , ph i không em?

Bà Năm nhìn chng không nói, nhng vành tai bng đ bng. Bà nói l ng:

- Súp ngon ch ! Anh h c n u đâu v y?

Ông đng ngón tay tr lên môi, v bí m t:

- Hùm... Không nói đâu! Ông Tiên ng i Tàu chuyên n u đ Tây ch đó, d n anh đng nói cho ai bi t!

R i c hai cùng c i vì hình nh ng nghĩnh đó, cái c i h n nhiên tìm l i sau m i năm xa

nhau...

Bà ăn kéo dài bng nhng chuy n k cho nhau nghe, nh đầu k đó, không m ch l c đ u
đuôi, b vì trong th i gian m i năm có bi t bao nhiêu s vi c đã x y ra làm sao mà nh c n k
cái nào sau cái nào tr c! D n đ p xong thì tr i đã khuya. Hai v ch ng chia nhau, bà n m trên
gi ng, ông n m trên n m d i đ t. T t đèn đã lâu mà hai ng i v n còn tr n tr c. Làm nh
còn thềm nói chuy n v i nhau n a! Bóng t i đ y đ c vây quanh. Không khí trong nhà êm êm
mát mát. Mùi r u n p than và mùi thu c lá Dunhill còn ph n ph t th m th m. Bng bà Năm
nghe m t bàn tay c a ch ng đ t lên mình mình. Toàn thân bà run lên nhè nh . H i th c a bà
bng tr nên ph p ph ng. M t c m giác đ ng nh th t cũ, mà cũng đ ng nh th t m i, diu
đ u ngậy ngậy... Bà không bi t n a! R i, không t ch đ c, bà c m bàn tay ch ng áp lên má,
lên mũi, lên môi. Bàn tay này t ng đã vnh vi n không còn nhìn th y, c m l y. Da th t này
t ng đã vnh vi n không còn đ ng ch m s mó đ c. M i năm... M i năm... N c m t b ng
ch y dài xu ng hai bên tai, bà Năm th t lên nho nh : "Mình!" Ch có m t âm đ n đ c, nh ng
sao tỉ ng "mình" nói lên th t nhi u, di n t th t nhi u. Tỉ ng "mình" mà m i năm nay ông Năm
không còn nghe. Tỉ ng "mình" g i lên tình nghĩa v ch ng, n i ni m chia x . Tỉ ng "mình" cũng
là tỉ ng nói c a yêu đ ng, c a hài hoà sum h p. Và tỉ ng "mình" đ đây, trong hoàn c nh này,
sao nghe th t m i m c dâng hi n... Ng i đàn bà m i năm kh h n đó, v ông, c n đ c yêu
th ng th t nhi u đ bù l i. Tỉ ng "mình" g i nh trong đêm bng nghe tỉ p n i... B i h i xúc
đ ng, ông Năm ch m lên ôm l y v , hôn tràn lên tóc, lên má, lên môi. Ông nghe trong tay, thân
xác g y còm c a v run lên nh đang c n s t. Và tai ông còn nghe nh ng tỉ ng "mình" đ t
quãng ú n nh tỉ ng nói trong chiêm bao...

Củ c tình c a tu i vào thu âm th m nh lá r ng bên ngoài nh ng cũng n ng nản ng t l m nh
h p r u n p than cùng chia nhau khi nãy. Có mùa ch m thu nào mà không th y còn sót l i vài
tia n ng h ?

*

Tôi mu n câu chuy n này ch m đ t đ đây cho củ c tình đ c đ p nh bài th , đ c vuông tròn
nh trong tỉ u thuy t. Nh ng trên th t t không ph i nh v y. B vì... M t tháng sau đó, bà
Năm ngã b nh, ph i vào n m nhà th ng. Bà b ung th ph i, t th i k chót. Bà đã gi u ông
Năm lâu nay, bây gi bà m i cho bi t: h i còn đ Vi t Nam, nh khám th y ung th nên bà m i
xin đ c chi u khán xu t c nh. "Nhà n c Cách M ng v n khoan h ng nhân đ o, nên cho
phép ch sang thăm ch ng đ y! Ch ch không n m trong đ n đ c c u xét nào c . Rõ
ch a?" Gã cán b trao gi y phép cho bà Năm, mà nói nh th t! T i nó đ bi t r ng có gi bà l i
cũng ch t n g o t n khoai thêm vài tháng n a và là m t mi ng ăn phi s n xu t, ch ng l i l c gi
cho "nhân dân". Thà t ng đi g p đ kh i ph i chôn thêm m t ng i, ch t đ t!

Ông Năm đã ng i bên gi ng v su t th i gian củ i cùng. Ông đã c m bàn tay còn mang t v t
c a m i năm gian kh . Ông đã ôm g ng m t phong tr n ch a k p đ i h ng sau m y tu n
s ng đ y h nh phúc. Và củ i cùng, ông đã ch i l i mái tóc b c ch a k p dài đ đ c củ n tròn
k p lên sau ót, nh ngày x a...

Ông đã g c lên thân xác g y khô, khóc v i t t c n c m t còn l i.
Mùa thu đó, lá r ng th t nhi u.

Mùa Thu Cuối Tỉnh

Tên Gi: Tiểu T

Thứ Hai, 26 Tháng 7 Năm 2010 11:40
